

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 73. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm3719/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fætted sig i Dag over hele Egypten! Og Pharaos tog en Ring af sin Finger og satte paa Josephs og kastede en Linn-Kappe om ham og hængte en Gulds-Kæde om hans Hals og lod ham gaa paa sin næstbedste Stads-Vogn, med en Herold foran sig, som udraabte i Kongens Navn, at hersefer skulde Jagen i hele Egypten saameget som røre en Finger uden Josephs Billede og hans Navn skulde være *Phonotomphant* (Gaaendes Giættveren). Joseph var dengang tredve Aar og Pharaos givte ham med *Asnath*, en Daatter af Præsten *Petisefi* i *Heliopolis*, som fødte ham to Sønner: *Manasse* og *Ephraim*.

Josephs Spaadom gik nu ogsaa i Opfyldelse, og i de frugtbare Aar opdyngede han en uslukkelig Mængde Korn i Kongens Forraadskammer, trindt i alle Stæder, og da saa Maarene kom og Høstet raabte om Brød og Kongen viste dem til *Joseph*, da sagde han dem Korn, først for alle deres rede Penge, dernæst for deres Høste og Aker, Rier og Gaar, og endelig for deres Jord og for dem selv, med Hud og Haar, saa de blev Alle Kongens Vedne. Paa denne Maade fik Egypterne baade Jode-Korn og Saare-Korn, men forpligtedes til at yde Femte-Parten af hvoes Aars Afgrøde til Kongen i Land-Gilde, og Kongen blev den eneste Jord-Deot i hele Misset, paa *Præsternes* nær, som fik Korn for Jintet og beholdt deres Jord.

Alt dette var imidlertid langt fra at udtømme det uhyre Forraad, Pharaos forsynlige Minister havde vist at bringe tilveie, og da den store Mis-Været strakte sig langt videre end til *Egypten*, saa strømmede der Penge ind i Landet fra alle Kanter, med Folk som kom og købte Korn, og det gav Anledning til et af de smukkeste Dyrin, Man nogentid saae i den store Verden, men som neppe Nogen af *Liluses* ne beomds om, skulde faae den universal-historiske Betydning, der ligger klar for vore Dine. Sønnene af *Hynde-Hyphen* i *Ca-*

naan, som havde solgt deres Broder, kom nemlig ogsaa til Egypten i den dyre Tid, for at købe Korn, og viste, med alle de Andre, til Ministeren, som Manden for det Hele, og han kende dem paa Linen, men de naturligtvis ikke ham, og da de laae i Støvet for ham, da stod han og tænkte paa sine *Barne-Dreemne*; men han var nu en Hof-Mand, der ikke bar Hjøttet paa Læberne, men talde ægyptisk og lod dem sige ved sin *Tolk*, at han ansaae dem for Spelders, der, under *Paaflub* af *Korn-Kiøb*, kun kom for at udferke Landets Leilighed. Her nu at røse sig, fortalte de Alting, baade Løst og Fast, hvorban de alle Ti var een Mandes Sønner og havde været tolv Brodre, hvortaf den Ene var død og den Yngste hjemme hos Faderen i *Canaan*. Denne yngste Broder var Ministerens eneste Heel-Broder, *Benjamin*, og han lod dem derfor sige, at skionde deres urimelige Fortælling besværedede hans Mistanke, skulde dog En af dem faae Lov at reise hjem og hente den Broder, de sagde, var hjemme, og efterat have laabt dem prøve i tre Dage, hvad det var at smides i Jængsel, med Døden for Dine, lod han dem atter komme for sig og sagde: velan! af Gudsfrøgt vil jeg spare jett Liv, naar I gior som jeg befaler og henter mig eders yngste Broder, saa jeg kan se, I sate med Sandhed, thi saa vil jeg troe, I er stikkelige Folk, men ellers, saasandt som Pharaos lever, skal I dør! Reis nu kun med jett Korn, saa nær som Een, jeg for en Sikkerheds Skyld maa kyske! Nu slog Samvittigheden dem, saa de sagde til hinanden: nu faar vi Een som forskjelt for hvad vi gjorde ved vor Broder, da vi saae hans Sjæls-Angest og lod som vi ikke herde hver bonlig han bad for sig! Ja, svarede *Ruben*, sagde jeg ikke nok: gior ingen Uette paa Drengen, men da vilde I ikke høre mig, og nu kommer hans Blod over os! De tænkte ikke, Ministeren forskjed dem, men han forskjed dem saa godt, at han maatte gaae tilfide og

førre sine Dine, for han, efter det, kunde tage den af dem ud der skulde sidde fangen, til de Andre kom igjen.

De Ni kom nu hjem til Canaan med deres Korn-Sække, hvori de, med stor Forsørbelse, sandt alle deres Penge igjen, og den gamle Jacob vilde Intet høre om at lade Benjamin til Egypten, for Kornet var fortæret og Hungen ren for Dæren, men da gav han endelig efter, betroede Benjamin til Juda og lod dem fare affod, med de dobbelte Penge og med Foræringer til den store Hæere, efter Landets Heilighed, af Balsam, Honning, Mandler og Detslige. Skal jeg nu være kærlesk, sagde Eibingen, saa saae jeg da være det, men min Gud skienke eder dog Naade for Mandens Dine, saa jeg saer kunde Benjamin og eders andre Broder igjen! Dermed reiste de og kom til Egypten, og da de meldte dem hos Ministeren, besalede han sin Hauss-Hovmester at bringe dem hjem til ham og gjøre Ansalt til et Gæstebud for dem, men da de blev ført til Ministerens Hæus, tænkte de, det var for Pengenes Skyld, der havde forsilbet sig i deres Sække og kom derfor strax frem med dem til Hauss-Hovmesteren, gierende mange Undskyldninger for den ubehagelige Hølltagelse. Han beroligede dem imidlertid med den Forstikning, at han havde faaet Pengene, saa hvad de havde fundet i deres Sække, maatte de sække Gud fer, hvorpaa han førte deres fangne Broder ind til dem, gav dem Vand til deres Fødder og Føder til deres Hæser og fortalte dem, de skulde spise til Middag hos Ministeren. Da nu Ministeren kom, havde de Foræringerne paa rede Haand, som de overraktede, og kastede sig i Støvet for ham, hvorpaa han spurgte: hvordan de levede, og om deres gamle Fader var frisk, og da de svarede ja, sagde han: Gud velsigne den Mand! hvorved de atter løbde sig dybt for ham. Derpaa kaldte Ministerens Dine paa Benjamin, som han havde Meder sammen med, og han maatte da sige: det er altsaa eders yngste Broder, som I lovede at bringe mig, men han

